

I. Disposicións xerais

MINISTERIO DE TRABALLO E ASUNTOS SOCIAIS

22080 REAL DECRETO 1414/2006, do 1 de decembro, polo que se determina a consideración de persoa con discapacidade para os efectos da Lei 51/2003, do 2 de decembro, de igualdade de oportunidades, non-discriminación e accesibilidade universal das persoas con discapacidade. («BOE 300», do 16-12-2006.)

A Lei 51/2003, do 2 de decembro, de igualdade de oportunidades, non-discriminación e accesibilidade universal das persoas con discapacidade, ten por obxecto establecer medidas para garantir e facer efectivo o dereito á igualdade de oportunidades das persoas con discapacidade, conforme os artigos 9.2, 10, 14 e 49 da Constitución.

Para estes efectos, enténdese por igualdade de oportunidades a ausencia de discriminación, directa ou indirecta, que teña a súa causa nunha discapacidade, así como a adopción de medidas de acción positiva orientadas a evitar ou compensar as desvantaxes dunha persoa con discapacidade para participar plenamente na vida política, económica, cultural e social.

Polo que respecta ao ámbito subxectivo de aplicación da lei, o seu artigo 1.2 dispón que terán a consideración de persoas con discapacidade aquelas ás cales se lles recoñece un grao de minusvalidez igual ou superior ao 33 por cento e que, en todo caso, se considerarán afectados por unha minusvalidez en grao igual ou superior ao 33 por cento os pensionistas da Seguridade Social que teñan recoñecida unha pensión de incapacidade permanente no grao de total, absoluta ou grande invalidez e os pensionistas de clases pasivas que teñan recoñecida unha pensión de xubilación ou de retiro por incapacidade permanente para o servizo ou inutilidade.

No entanto, desde a entrada en vigor da lei, producíronse decisións administrativas heteroxéneas e, nalgúns casos, contraditorias, emanadas dos distintos órganos das administracións públicas, en relación coa forma de acreditar a asimilación ao grao de minusvalidez prevista no citado artigo.

Con obxecto de precisar o alcance da equiparación do grao de minusvalidez prevista no artigo 1.2 da Lei 51/2003, do 2 de decembro, e de fixar uns criterios homoxéneos de actuacións para todo o Estado, e en aplicación do disposto no citado artigo, conforme o cal a acreditación do grao de minusvalidez se realizará nos termos establecidos regulamentariamente e terá validez en todo o territorio nacional, dítase este real decreto, logo de informe do Consello Nacional da Discapacidade e da Comisión Esta-

tal de Coordinación e Seguimento da Valoración do Grao de Minusvalidez.

Na súa virtude, por proposta do ministro de Traballo e Asuntos Sociais, con aprobación previa do ministro de Administracións Públicas, de acordo co Consello de Estado e logo de deliberación do Consello de Ministros na súa reunión do día 1 de decembro de 2006,

DISPÕO :

Artigo 1. *Consideración de persoas con discapacidade.*

1. De conformidade co previsto no artigo 1.2 da Lei 51/2003, do 2 de decembro, de igualdade de oportunidades, non-discriminación e accesibilidade universal das persoas con discapacidade, terán a consideración de persoas con discapacidade aquelas ás cales se lles recoñece un grao de minusvalidez igual ou superior ao 33 por cento.

2. Consideraranse afectados por unha minusvalidez en grao igual ou superior ao 33 por cento:

a) Os pensionistas da Seguridade Social que teñan recoñecida unha pensión de incapacidade permanente no grao de total, absoluta ou grande invalidez.

b) Os pensionistas de clases pasivas que teñan recoñecida unha pensión de xubilación ou de retiro por incapacidade permanente para o servizo ou inutilidade.

Artigo 2. *Acreditación do grao de minusvalidez.*

1. Para os efectos do disposto na Lei 51/2003, do 2 de decembro, o grao de minusvalidez igual ao 33 por cento acreditarase mediante os seguintes documentos:

a) Resolución ou certificado expedidos polo Instituto de Maiores e Servizos Sociais (IMSERSO) ou órgano competente da comunidade autónoma correspondente.

b) Resolución do Instituto Nacional da Seguridade Social (INSS) recoñecendo a condición de pensionista por incapacidade permanente total, absoluta ou grande invalidez.

c) Resolución do Ministerio de Economía e Facenda ou do Ministerio de Defensa recoñecendo unha pensión de xubilación ou retiro por incapacidade permanente para o servizo ou inutilidade.

Para estes efectos, en ningún caso será exigible resolución ou certificado do IMSERSO ou órgano competente da comunidade autónoma correspondente para acreditar o grao de minusvalidez igual ao 33 por cento dos pensionistas a que se fai referencia nas alíneas a) e b) do artigo 1.2 deste real decreto.

2. Para os efectos do disposto na Lei 51/2003, do 2 de decembro, o grao de minusvalidez superior ao 33 por cento acreditarase mediante os seguintes documentos:

a) O grao de minusvalidez superior ao 33 por cento acreditarase mediante resolución ou certificado expedi-

dos polo IMSERSO ou órgano competente da comunidade autónoma correspondente.

b) Os pensionistas a que se fai referencia nas alíneas a) e b) do artigo 1.2 deste real decreto poderán solicitar do IMSERSO ou órgano competente da comunidade autónoma correspondente o recoñecemento dun grao de minusvalidez superior ao 33 por cento. Nestes supostos, será de aplicación o baremo recollido no anexo 1 do Real decreto 1971/1999, do 23 de decembro, de procedemento para o recoñecemento, declaración e cualificación do grao de minusvalidez.

c) Cando, como consecuencia do previsto no parágrafo anterior, non se alcanzase un grao de minusvalidez superior ao 33 por cento, a correspondente resolución ou certificado limitarase a establecer esta circunstancia.

Disposición derradeira primeira. Validez da acreditación do grao de minusvalidez.

De acordo co disposto no artigo 1.2 da Lei 51/2003, do 2 de decembro, e co artigo 1 do Real decreto 1971/1999, do 23 de decembro, a acreditación do grao de minusvalidez nos termos establecidos neste real decreto terá validez en todo o territorio nacional.

Disposición derradeira segunda. Facultades de desenvolvemento.

Autorízase o ministro de Traballo e Asuntos Sociais a ditar as normas de aplicación e desenvolvemento deste real decreto.

Disposición derradeira terceira. Entrada en vigor.

Este real decreto entrará en vigor o día seguinte ao da súa publicación no «Boletín Oficial del Estado».

Dado en Madrid o 1 de decembro de 2006.

JUAN CARLOS R.

O ministro de Traballo e Asuntos Sociais,
JESÚS CALDERA SÁNCHEZ-CAPITÁN

MINISTERIO DE AGRICULTURA, PESCA E ALIMENTACIÓN

22082 *REAL DECRETO 1540/2006, do 15 de decembro, polo que se modifica o Real decreto 347/2003, do 21 de marzo, polo que se regula o sistema de xestión de cota láctea e se crea o Banco nacional coordinado de cotas lácteas.* («BOE» 300, do 16-12-2006.)

O Real decreto 347/2003, do 21 de marzo, polo que se regula o sistema de xestión de cota láctea, establece os distintos elementos que conforman o funcionamento e intercambio destes dereitos de produción.

O sector lácteo estase a enfrontar a unha reforma da súa organización común de mercados que chegará á súa última etapa en xullo de 2007 e terá plenos efectos no período de taxa láctea 2007/2008.

A necesidade de reducir os prezos da cota láctea no mercado para que os gandeiros con explotacións viábeis que puidesen acceder a ela e reforzar a súa competitividade para afrontar en mellores condicións a reforma da política agraria común, motivou a adopción o ano pasado

dun plan de reestruturación do sector produtor lácteo, aprobado polo Real decreto 620/2005, do 27 de maio. A finalidade dese plan era aproveitar a ocasión de asignar cota precisamente no ano que se ía tomar como referencia para calcular os dereitos de pagamento único que lles corresponderían en diante aos produtores de leite en función da cota que tivesen asignada daquela.

A aplicación deste plan requiriu unha acción extraordinaria de execución polo Estado para que a distribución interterritorial da cota fose efectiva e o plan se puidese executar antes da fin do período de taxa láctea 2005/2006.

A situación do sector produtor lácteo un ano despois permite abordar outros procesos dirixidos a asentar os efectos do plan anterior sen provocar desprazamentos de cota significativos.

Trátase, neste sentido, de favorecer a asignación de cota ás explotacións prioritarias, que son as consideradas viábeis pero necesitadas dunha asignación maior para aumentar a súa rendibilidade. A asignación gratuita de cotas procedentes da reserva nacional seguirase utilizando como medio de redistribución de cotas a gandeiros de toda España conforme uns mesmos criterios que xiran arredor dun modelo de explotación prioritaria definido desde o punto de vista sectorial e social.

Ademais, búscase ofrecer un sistema público de adquisición de cota a un prezo razoable, ao que contribúe a ausencia case total de intercambios desligados da explotación ao prezo pactado polas partes.

Para articular este mecanismo de adquisición, créase o Banco nacional coordinado de cotas lácteas, cuxa regulación se integra no Real decreto 347/2003, do 21 de marzo, ao considerar que podería ser útil en futuros procesos de asignación de cotas procedentes da reserva nacional, por ser un sistema equilibrado, que potencia a competitividade do sector e que favorece unha ampla participación das comunidades autónomas.

O Banco nacional coordinado de cotas lácteas é, tamén, un instrumento mixto que combina os procedementos de asignación directa e de asignación logo de pagamento de cotas lácteas para darlle maior rapidez á súa tramitación, ao se aprobar unha soa convocatoria e presentar os gandeiros unha soa solicitude. Así mesmo, o banco dota de certa flexibilidade eses procedementos, ao se poderen variar en cada convocatoria algúns elementos, como as porcentaxes de asignación sobre as cales decide cada Administración e as cantidades asignables de forma individual, o que posibilita a súa adaptación ás necesidades do sector en cada momento.

Os criterios de asignación a través do Banco nacional coordinado de cotas lácteas, en que se reflicten os obxectivos da política económica sobre este sector, priman as explotacións asociativas, as que cumpren as exixencias de hixiene, sanidade e benestar animal, en coherencia coas novas orientacións da política agraria común, as explotacións dirixidas por unha muller e, en especial, as explotacións familiares ou de agricultores profesionais e aquelas en que o produtor é un agricultor mozo.

Neste instrumento non existe asignación complementaria gratuita, o que facilita o seu financiamento. O nome de banco simboliza o intercambio de cotas que se producirá entre gandeiros, polo que o prezo que pagan uns pola cota que adquiren serve para indemnizar o abandono doutros, mediante a oportuna xeración de crédito. O Estado sufragará só a asignación gratuita efectuada con cargo á reserva nacional.

Este real decreto introduce tamén outras modificacións no Real decreto 347/2003, do 21 de marzo, que resultan convenientes para mellorar o sistema de xestión da cota láctea en España.

Así, fortalécese o vínculo entre cota e explotación gandeira, para evitar un uso especulativo da cota, e exíxese que o produtor sexa titular dunha explotación inscrita no Rexistro Xeral de Explotacións Gandeiras, para reforzar a